

fager örtagård¹, enligt Konrads saga (Cederschiöld, *Forn-sögur Suðrlanda* s. 61) rider hjälten i skogen och *skemptir sér*. Vidare berättas i den af Klockhoff utgifna Partalopasagan, s. 32, huru hjälten en dag ensam vandrar omkring på en ö *at skempta sér*. Der känner han, heter det vidare, en ljuflig doft från örterna, så att det lyster honom att vara der². På ett annat ställe i samma saga framträder äfven detta reflekterade njutande af naturen. Det berättas, att Partalopi kom hän till en klippa vid hafvet. Der var högeligen fagert och angenämt att sitta, han hoppade der af sin häst och blickade utåt sjön³. Jag påminner äfven om ett uttryck i Magus saga (Cederschiöld, *Forn-sögur Suðrlanda*, s. 30): »jag vill se landskapet»⁴. Vi finna lätt det med Frithjofssagans och Thorstenssagans uttryck beslägtade i dessa nyss anförda prof af den romantiska dikten. Det är derföre sannolikt, att de förra i detta stycke påverkats af den senare. De hafva anförts i detta sammanhang, för att belysa den skilnad, som förefinnes emellan de äldre antydningarna om sinne för naturen och en yngre tids mera utförda skildring, hvilken senare för öfrigt, såsom ofvan antydts, troligen beror på främmande inflytande.

Det är ofta svårt att draga gränslinien mellan historiens och poesiens värld, ja omöjligt, enär de ej utesluta hvarandra. Det synes bäst, då vi nu gå att något närmare beröra frågan om Nordbornas natursinne, att tala om deras landskapsideal o. s. v. Vi kunna genast belysa såväl detta

¹ Jfr s. 70. Se Lüning anf. arb. s. 254 ff., der motsvarande ställen från den tyska literaturen anföras. Jfr äfven Kuttner, *Das Naturgefühl der Altfranzosen* (Diss. Berl. 1889), s. 47 ff.

² *Hann kennir þar sætan ilm af grøsum, svá at hann lystir þar at vera.*

³ S. 3: *Hann kom um síðir á sægnipu eina, þar var stórliga fagrt at sitja ok lystiligt, hann hljóp þar af hesti sinum ok sá á hafit út.*

⁴ *Vil ek sjá landsleg.*